

Igor CARAS în *Un lucru caraghios s-a întâmplat în drum spre Forul Roman* de Burt Shevelove și Larry Gelbart

Igor CARAS:

„Lacrima, râsul, să vină din suflet”

Igor CARAS: Sunt din Bălți, născut în 1966. Am absolvit școala-studio MHAT în 1992, la Moscova, am revenit în Moldova, am lucrat jumătate de an aici, la Teatrul Național, a fost un incident și am plecat la Bălți, de unde sunt de baștină. La Bălți am lucrat patru ani la Teatrul Național „Vasile Alecsandri”, după care m-am dus iarăși la Moscova și am lucrat un an în Teatrul Evreiesc „Shalom”. Apoi am revenit, la invitația domnului Anatol Durbală, pentru acest musical, *Un lucru caraghios s-a întâmplat în drum spre Forul Roman*, rolul Pseudolus. Deci, din '97... nu, '98, lucrez la Teatrul Național „Mihai Eminescu” și paralel la Teatrul „Luceafărul”, prin contract.

Constantin PARASCHIVESCU: *Și la Teatrul de varietăți „Olga Ciolacu”?*

I.C.: La Teatrul de varietăți am fost invitat chiar de soțul dânzei, care e și impresarul teatrului, m-a văzut într-un spectacol și m-a invitat. Doamna Olga întreba: „Cine-i ăsta, că nu-l știu?”... „Lasă, lasă, că o să-l vezi.” După prima repetiție, îi spune: „Victor, ăsta-i Ivan Turbincă!”. Și sunt nespuse de bucuros că m-a apreciat Constanța și critica română (notă: domnul Igor Caras a primit Premiul de interpretare masculină, împreună cu Florin Zăncescu). Eu am mai multe premii, și din Praga și de aici, din Moldova, dar premiul ăsta a fost pentru mine foarte însemnat, fiindcă este

primul premiu românesc pe care l-am primit. Și de asta am și lăcrimat, că, uite, totuși Țara m-a acceptat. Asta a fost o bucurie.

C.P.: *Și în musicalul cu „Ivan Turbincă” și în cel de seară jucați și cântați...*

I.C.: Da. Eu am făcut doi ani de universitate pedagogică, facultatea de muzică. Am absolvit anul doi și tocmai atunci erau afișele care anunțau că se dă concurs la Moscova, la actorie. Și am plecat.

C.P.: *În afară de rolurile din „Scrisoarea pierdută” și din cele trei spectacole pe care le-am văzut noi aici, în ce alte spectacole ați mai jucat?*

I.C.: Am jucat în *Angajare de clown* de Matei Vișniec; în '94 am luat Premiul pentru cel mai bun rol masculin. Înainte de asta, am jucat în *Vioara lui Rotschild* de Cehov, în '92, când am luat premiul de interpretare la Praga. Apoi, *Desfacerea gunoaielor*, *Jobenul*, *Căderea Troiei*, *Lysistrata...*, la Teatrul „Luceafărul”, *Dragoste pe timp de ciumă*, *Înțeleptul* de Ostrovski; la Național sunt tigrul Shere Khan din *Copilul junglei*, *Cavalerul tristei figuri*, unde îl joc pe *Padre*.

C.P.: *Padre? Credeam că Sancho Panza ...*

I.C.: Nu, nu, *Padre*. Un rol micuț, dar... cum se spune, nu-s roluri mici. Acum montăm *Jucătorii*. În perspectivă, fac un monospectacol cu un regizor foarte bun, *Contrabasul*. Știu că l-a jucat cândva marele actor Radu Beligan.

C.P.: *L-ați văzut în „Contrabasul”?*

I.C.: Nu l-am văzut, am auzit. Mi s-a dat traducerea în limba rusă, eu lucrez cu un regizor rus și aș vrea să am traducerea românească. Nu e. Am căutat prin niște oameni de încredere și mi s-a dat textul tradus de Radu Beligan. Dar dumnealui a scurtat foarte mult din piesă, ca pentru dânsul, și de-aia caut... și dacă n-o să găsesc, am să invit un traducător român să-mi facă traducerea întregii piese. Pe urmă, ce-ar fi de scos, am să scot și eu. În octombrie va fi aici la noi festivalul „One man-show” și sper să dea Domnul să ies cu această bucată. Mi-am cumpărat și contrabas. Eu cânt la acordeon, pian, saxofon, chitară, dar acum învăț contrabasul. Și e foarte greu. Dar până în toamnă reușesc.

C.P.: *Știu că școala de teatru de la Moscova e renumită. A fost și înainte, e și acum. Ce-ați învățat în mod special dumneavoastră de la școala MHAT-ului?*

I.C.: Eu cred că am învățat un singur lucru, după părerea mea, principal: anume, că teatrul nu se joacă, se trăiește. Mă strădui să-l trăiesc în fiecare rol, zi de zi, din nou, de parcă nu l-aș mai fi jucat niciodată. Spectatorul realizează asta. Sunt școli diferite de tehnică, de mijloace, dar cuvântul, starea, ideea, trebuie trăite. Lacrima, râsul, să vină din suflet. Asta m-au învățat rușii.

C.P.: *În studenție, în școala de la Moscova, ați jucat roluri de dramă?*

I.C.: Da, am jucat. În '92, când am jucat la Praga, la Festivalul internațional al școlilor de teatru, am jucat un rol dramatic în *Vioara lui Rotschild* de Anton Pavlovici Cehov, Iakov Bronza...

C.P.: *De Cehov? Dar ce piesă e asta?*

I.C.: Nu e piesă, e povestire. Regizorul a făcut dramatizarea. Sala plângea.

C.P.: *V-am întrebat asta pentru că pe dumneavoastră v-am văzut mai mult în roluri de comedie.*

I.C.: Da, sunt de acord. Păcatul regizorilor... basarabeni, să spunem. Dacă văd un actor într-un rol, îl ștampilează: „ăsta poate să facă asta, hai să-l dăm numai de-astea...”. Și, uite, mă bucur că domnul Lungeanu m-a distribuit în *Zbor deasupra unui cuib de cuci*. O spun sincer, la început mi-a fost foarte greu. Ne-am și certat, zău! Am vrut să refuz rolul. Am fost la director, zic „domle, lumea l-a văzut pe Nicholson, a văzut spectacolul din București, eu nu pot să...” – „liniștește-te, lucrează”. Și, uite, m-a convins și a ieșit ce-a ieșit. Asta e bine.

C.P.: *Mai simțiți nevoia unei schimbări de registru, unui alt rol, de dramă să zicem?*

I.C.: Da, simt, simt, simt.

C.P.: *Și... vine?*

I.C.: Nu știu. Ar fi *Contrabasul*. Eu cred că ăsta e. Acolo ești singur, e monospectacol, ieși și faci... E o încercare.

C.P.: *Dumneavoastră aveți succes, aparițiile dumneavoastră sunt întâmpinate cu aplauze de public, chiar înainte de a spune prima replică, înainte de a ști cum e personajul pe care-l interpretați. Asta nu vă afectează un pic? Ce simțiți din momentul în care aveți publicul de partea dumneavoastră?*

I.C.: Devin liber. Cum spunea pedagogul nostru, principalul e să fii convins că placi publicului. Din momentul când ești sigur că placi, fă orice, el te acceptă. Dar până la momentul acela, trebuie să muncești.

C.P.: *Da, așa e.*

I.C.: Am avut o bucurie nemaipomenită după *musicalul* de-acum, când s-a apropiat de mine, aici pe scările teatrului, un tânăr de 16 ani care mi-a spus: „Domnu’ Igor, vă mulțumesc pentru că am observat că în spectacolele dumneavoastră nu jucați, dumneavoastră trăiți.” Mersi! Dacă a spus-o copilul ăla de 16 ani, înseamnă că...

C.P.: *Eu mărturisesc că în „Moartea lui Tarelkin”, un timp, mă rog, un minut, două, nu v-am recunoscut. Dumneavoastră ați creat un personaj de un comic aparte – dincolo de machiaj, de perucă, de stomacul acela umflat ca un balon, sălta un balerin, cu o agilitate deosebită. Pentru asta vă întreb... faceți și exerciții fizice?*

I.C.: Numaidecât. Asta e problema mea, îngrășatul. Mama e plină, foarte plină, tatăl meu la fel, eu mă lupt cu asta zi de zi. Fac sport, alerg... și chiar acum simt că m-am îngrășat cu șase kilograme; dau jos zece numaidecât. ăsta e țelul meu, vara să dau jos zece kilograme.

C.P.: *Și colegii dumneavoastră?*

I.C.: Mai mult sau mai puțin altfel. Actorul trebuie să fie în formă, că altfel...

C.P.: *Domnule Igor, ce vă doriți?*

I.C.: (oftează) Îmi doresc să mă binecuvinteze Domnul Dumnezeu și să mă apere de prieteni, că de dușmani mă apăr eu singur!

C.P.: *Mulțumesc foarte frumos!*

Constantin PARASCHIVESCU